

Het verhaal over Willie Wurm

De onthutsende lotgevallen van Willie Wurm

Bij les 1: Wat gebeurde er in de tuin?

Het verhaal begint hier om de hoek. Nee, niet om de hoek van de deur, niet om de hoek van de school, maar een klein eindje verder. En dan eronder natuurlijk.

Waaronder? Onder de wortels van het gras.

Waar dat gras is? Dat kan ik niet zeggen.

Waarom kan ik dat niet zeggen? Omdat jullie mensen zijn en ik niet.

Mijn naam is Willie. Willie Wurm. Nee, dat is helemaal geen gekke naam, want ik héét Willie en ik bèn een wurm.

Ik woon om de hoek in een tuin. En ik woon natuurlijk beneden. Niet boven. Onder de grond, nee, niet in de lucht, niet in de zon. Lekker koel, niet te warm, niet te koud. Tussen de wortels van het gras. Het is daar prettig in de zwarte grond, samen met mijn broertje en zusjes, Wim, Piertje en Prut. We hebben het daar goed, onder de grond. Soms kruipen we door een gangetje naar boven om te zoeken of daar nog iets lekkers te eten valt. Het is een fijne tuin, met dorre bladeren, rotte besjes, gras en lekker losse grond om goed in te kunnen graven. En er leven nog meer dieren. Er zijn pissebedden, oorwurmen, duizendpoten en nog veel meer kleine beestjes met een heleboel pootjes. En er zijn ook slakken in onze tuin. Bijvoorbeeld Jacques Slak, die heel deftig voorbij komt glijden. Als ik hem gedag zeg, dan buigt hij even en wuift met zijn voelsprietten. Soms kom ik Peter tegen, dag Peter Pissebed. Maar een pissebed houdt niet van licht en hij rent met al zijn poten tegelijk onder een steen. En dan kruip ik weer onder een struik en duik ik in de zwarte grond onder de rotte bladeren. Daar, onder de grond, in het donker, maken we gangen, van links naar rechts, van rechts naar links of van boven naar beneden en dan weer terug. Ja, we hebben een goed wurmenleven.

Maar toen.

Vanmorgen gebeurde er iets. Iets heel engs. De grond dreunde, er trilde en schudde iets boven ons. En toen kwam er een groot ding dat de grond weghapte. Het ding gromde en bromde en hapte, en hapte nog een keer.

'Help,' riep mijn broertje Wim. Hij vloog door de lucht en weg was hij. Niet meer teruggezien.

Wij, de rest van de wurmen, kropen zo gauw we konden diep, diep, diep onder de grond. De hele dag ging het gedreun, gekraak, gebrom en gegrom door. Voetstappen, gezeul en gerommel. En

daarna gestamp. En nog meer gestamp. En gedreun en gestamp. We waren bang en durfden ons haast niet te bewegen. Het duurde heel erg lang en toen was het weer stil. We hoorden niets meer boven ons, geen gebrom, geen gekraak. Stil was het. Heel voorzichtig maakten we een gangetje naar boven, naar het licht, om te kijken wat er gebeurd was. En om te kijken of we Wim Wurm ook zagen.

Maar...

'Au.' Prut.

'Au.' Piertje.

En 'Au,' zei ik. We botsten ergens tegenaan. Het was hard en we konden niet verder. Er was een soort muur boven ons, waar we niet doorheen konden. We groeven een stukje opzij, een stukje naar links en weer omhoog. En weer 'Au', 'Au', en 'Au'. Nog steeds een harde muur. Hoe we het ook probeerden, we konden er niet meer uit. We konden niet naar het licht kruipen.

Tot we een heel klein kiertje, een gaatje zagen, waar we ons net, maar dan ook maar net, doorheen konden wurmen. We maakten onszelf heel dun en lang. Daar kwamen we boven de grond, in het licht. De hele tuin met de bomen, het gras en de struiken was weg. Er was geen groen sprietje meer te zien, geen bruin blaadje, geen dorre tak, geen rood besje... Niets. En de zwarte grond was weg. Dikke stenen tegels lagen op de grond, de hele tuin vol. En Peter Pissebed rende zenuwachtig heen en weer over de harde tegels op zoek naar een plaats om zich te verstoppen.

Maar het was al te laat. Er kwam een meneer met een grote bezem. Hij veegde de tegels van de tuin. 'Zo,' zei hij, 'lekker schoon.' Hij deed het tuinhok open en veegde ons zomaar de straat op, drie wurmen, een pissebed en Jacques Slak. Samen met wat stof, zand en een paar dorre blaadjes. Het hek ging dicht.

Daar lagen we met z'n allen op straat. Peter Pissebed rende zo snel hij kon onder het kleine blaadje, Jacques Slak rolde met huis en al tot aan de lantaarnpaal. Daar bleef hij stil liggen. Hij zat diep in zijn huisje en bewoog zich niet. Maar wat moesten wij wurmen? Wij zijn niet zo vlug en voelden ons erg bloot zo op de stoep. Dat is gevaarlijk voor een wurm. Er komen mensen langs met grote voeten, en kinderen met fietsjes. En wat nog veel gevaarlijker is, is dat gemene zwarte beest dat door de lucht vliegt. Ja, precies. Makker Merel. Met die kraalogen en die scherpe snavel. Die kan ons heel goed zien, zo op de stoep, we moesten ons verstoppen. Maar waar? Maar waar?

Bij les 2: Willie Wurm en zijn vriendjes

Daar lagen ze dan, Willie, Piertje en Prut. Op de kale, harde stenen van de stoep. Waar moesten ze heen? 'We moeten elkaar vasthouden,' zei Prut. Prut pakte de staart van Piertje en Piertje de staart van Willie. In een lange rij kronkelden ze over de tegels. Gelukkig was het rustig op straat. Maar waar was Makker Merel? Die zat op de punt van het dak en zong zo hard hij kon. Hij lette niet op de drie wormen die de straat over kronkelden.

Dan voelt Willie de sprietjes van een stukje groen gras langs de tegels. De drie wormen zijn gered. Ze maken een gaatje tussen de wortels van het gras en verdwijnen langzaam maar zeker onder de grond. En weg zijn ze. Hè hè, dat is goed afgelopen.

Bij keuzes 3a: Peter Pissebed

Peter Pissebed zat onder zijn kleine blaadje op straat. Grote schoenen liepen vlak langs hem over de tegels. Het was er veel te gevaarlijk. En het was er te licht, te droog en misschien waaide het blad weg. Hij liet zich van de stoep af rollen. Wegwezen! Hij rende zo snel als al zijn poten hem konden dragen door de goot langs de stoeprand. Waar was een donker holletje? Waar kon hij wegkruipen?

Bij keuzes 3b: Peter Pissebeds dorp

Peter Pissebed wachtte tot het nacht was en ging toen op pad. Ineens hielden de kale stoeptegels op. Er was een groot gat in de stoep, waar je het zand weer kon zien. Langs het zand stonden grote stapels stenen. Boven op elkaar. Maar wat zag hij daar? Onder de stenen waren mooie holletjes, waar hij als pissebed heel goed in kon kruipen. Daar was het donker en vochtig! Hoera! In het holletje droomde hij een pissebeddendroom over pissebeddenhuizen. Hij zag ze voor zich: hoge huizen, lage huizen, scheve huizen, ronde huizen en ook een huisje als een toren. Daar wilde hij wel wonen, in dat dorp!

Bij keuzes 3c: Jacques Slak

Jacques Slak was langzaam. Als het gevaarlijk werd, verstopte hij zich. En daar lag hij nu op de stoep, bij de lantaarnpaal, opgerold in zijn huisje. De tuin uit geveegd met een bezem. Gelukkig was zijn huisje nog heel. Hij wachtte tot hij zeker wist dat alles rustig was, dat er niets bewoog, en zeker geen bezem. Toen schoof hij uit zijn huisje, rekte zich uit, stak zijn ogen omhoog en zag de lantaarnpaal. Langzaam klom hij recht omhoog. Hij was al een heel eind omhooggeklimmen toen er een hand kwam, die hem vastpakte en ondersteboven hield. (Het was een jongetje met zijn moeder.) 'Kijk mama, een slak.'

'Bah, Pieter-Jan, doe weg.'

En de hand van Pieter-Jan droeg Jacques Slak naar een bosje vlak bij de weg, waar veel groene blaadjes waren. Hij zette hem in een struikje, op een blad. 'Zo,' zei Pieter-Jan, 'dat vind je wel fijn, denk ik.'

'Ja,' zei Jacques, 'dank je wel.'

Maar het jongetje hoorde hem niet.

Bij keuzeles 3d: Makker Merel

Makker Merel floot met prachtige hoge en lage tonen, vlug en langzaam. In de verte floot nog een merel, in de volgende straat. Het leek wel of ze elkaar antwoord gaven. Het werd donker, de zon was ondergegaan en Makker Merel hield op met fluiten. Hij keek om zich heen. Alles was rustig. De mensen waren binnen en de poezen ook. Toen zag hij iets. Daar bij dat grasveldje. Er bewoog iets. Het leken wel... Ja, het waren drie dikke regenwormen! Zo vlug als hij kon vloog hij over de tuinen, over de tegels en landde bij het grasveldje. Net te laat! De regenwormen waren verdwenen. Diep de grond in. 'Verhip,' zei Makker Merel en hij hipte weg.

Bij les 4: De nieuwe tuin

Willie Wurm, Piertje en Prut zitten diep onder de grond. Ze graven nieuwe gangen, aan de voet van een eikenboom. Mmm, wat smaakt de grond hier lekker. Even denkt Willie na. Wat was er ook alweer gebeurd? Maar het wil hem niet te binnen schieten. Wormen hebben niet zo'n goed geheugen. Rustig graaft hij verder.

Peter Pissebed zit tussen de stenen en is tevreden. Het is een mooi holletje, lekker koel, en er zijn veel kleine dingetjes en rotte blaadjes, erg lekker.

Jacques Slak zit tussen de groene blaadjes. 'Dit is een heeeeel eeeeerg smaaaaakelijke tak.' Hij eet wel langzaam, maar hij eet almaar door. Hij heeft al heel wat frisse groene blaadjes op.

En Makker Merel zit in de boom. Hij kijkt de tuin in. Wat doet die meneer toch?

Hij veegt en hij veegt en hij veegt nog steeds.